

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389025248.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Det var en mørkagtig Høstnat. Næet nærmede sig sidste Qvarteer; dets krumme Halvskive stod dybt paa Himlen, og skinnede ind ad Kammerets eneste høje og smalle Buevindue. Det blæste; Smaaskyer dreve - om Man saa kan sige - i hurtig, næsten regelmæssig Takt over Maanen; Skyggerne af dem giede, som Billeder i *Camera clara*, hen paa den hvide Væg, og forsvandt i Kaminen. Blyvinduet klirrede under Vindstødene; det hvislede og peeb i Ruderne; det dundrede i Skorstenen; Kamindøren klappede. Junker Kaj var ingen Cujon; hans Hjerter sad vel endog saa temmelig nær paa det rette Sted. Men den Egenskab, som vi kalde *Mod*, er en ganske relativ Beskaffenhed, ligesaa mangfoldig og forskjellig i sine Ytringer, som i de Betingelser, af hvilke det afhænger. Mangen Kriger, som uden at skjælte gaaer Kugler og Bajonnetter imøde, skal ikke uden Hjertebanken ene og i Mørke træde ind i en Kirke; og den, som frejdigen henter en Fane ud fra fjendtlige Skarer, vil maaskee ikke lade sig overtale til ved Midnatstid at hente Messebogen fra Alteret, eller en Hjerneskal fra Beenhuset. Soldaten, der staaer som en Mand paa Landjorden, bæver maaskee paa det ham uvante frygtelige Hav. Og Sømanden, der smiler ad Storm og Bølger, bliver heel alvorlig mellem Bøsser og Sabler. Den, der commanderer et Regiment, har undertiden ikke Mod til at commandere en Kone; og en Anden, som har Konen under Pidsken, gaaer ræd afvejen for enhver vred Mands Øjekast. Der gives dem, der ikke ere bange for Noget i Verden, undtagen for deres egen Samvittighed; Andre forstaae at kue denne Rebel, skjøndt de i alle øvrige Henseender have Hjerter som Harer. Ikke heller vor Junkers Mod var heelt og fuldkomment: han turde møde sin Mand, ride sin 53 Hestom det saa var en Bucephalus - kort, han frygtede just ikke for nogen *levende*, eller rettere, *legemlig* Skabning; men for Aander havde han al mulig Respect. Tid og Omstændigheder, men især Værelsets Vanrygte, satte hans Blod i en hastigere Gang; og alle gamle Spørgelsehistorier fremstillede sig ganske ubudne for hans exalterede Indbildningskraft - Phantusus og Morpheus strede om hans Besiddelse; den Første havde Overmagten. Han vovede ikke at lukke Øjnene, men stirrede uafsladelig paa den modstaaende Væg, hvor de uformede Skygger syntes efterhaanden at faae Skikkelse og Betydning. Under saadanne Omstændigheder er det en Trøst at have Ryggen fri, og alle sine Fjender *en face*. Han rejste sig derfor overende, slog Gardinet ved Hovedgjerdet tilside, og saae sig tilbage. Sengen stod i et Hjørne; ved Fødderne, dog lidt fremad, var Vinduet; midt for Sengen den ene brede Væg, Kaminen og bag denne Døren. Hans Øjne gled forbi denne til Bagvæggen. Der hang et gammelt Skilderie, en mandhaftig Ridder i Staal og Plade, med et Ansigt saa stort som et Græskar, ombølget af tykke sorte Lokker. Ved dette dvælede hans spejdende Blik Det viiste sig og forsvandt, alt som Skyerne gik fra Maanen, eller bedækkede den. I det første Tilfælde syntes Ansigtet at udvide sig til et Smil; i det sidste at sammenskrumpes i skummel Alvorlighed. Maaskee en fordums Besidder af dette Herresæde, der nu under fremmede Ejermænd, efterat hans Slægt maaskee var uddød, havde faaet Plads i denne Afkrog og ved natlige Besøg hævnedes sig over Efterkommernes ligegyldige og foragtelige Behandling. Som Skyggerne paa Væggen, jøge Mod og Frygt hinanden i Junkerens Sjæl. Omsider forcerede han Modet, lagde sig ned, og overgav sig ganske i Morpheis Magt.